ערוץ מאיר - הערוץ שלי ליהדות www.meirtv.co.il

1. ספר ויקרא פרק כה

:: וְהָעֲבַרְתָּ שׁוֹפַר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בָּעָשׂוֹר
לַחֹדֶשׁ בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים תַּעֲבִירוּ שׁוֹפָר בְּכָל־אַרְצְכֶם: וְקִדַּשְׁתֶּם
אֵת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרָאתֶם דְּרוֹר בָּאָרֶץ לְכָל־יֹשְׁבֶיהָ
יוֹבֵל הִוא תִּהְיֶה לָכֶם וְשַׁבְתֶּם אִישׁ אֶל־אֲחֻזָּתוֹ וְאִישׁ אֶל־
מִשְׁפַּחְתּוֹ תָּשׁוּבוּ: יוֹבֵל הִוא שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּהְיֶה לָכֶם
לֹא תִזְרָעוּ וְלֹא תִקְצְרוּ אֶת־סְפִיחֶיהָ וְלֹא תִבְצְרוּ אֶת־נְזִרֶיהָ:
כִּי יוֹבֵל הוּא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה תֹּאכְלוּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ:
בִּשְׁנַת הַיּוֹבֵל הַזֹּאת תָּשֻׁבוּ אִישׁ אֶל־אֲחֻזָּתוֹ: וְכִי־תִמְכְּרוּ
מִמְכָּר לַעֲמִיתֶךָ אוֹ קָנֹה מִיַּד עֲמִיתֶךָ אַל־תּוֹנוּ אִישׁ אֶת־
אָחִיו: בְּמִסְפַּר שָׁנִים אַחַר הַיּוֹבֵל תִּקְנֶה מֵאֵת עֲמִיתֶךָ בְּמִסְפַּר
שְׁנֵי־תְבוּאֹת יָמִים הוּא מֹכֵר לָךְ: לְפִי רֹב הַשָּׁנִים תַּרְבֶּה מִקְנָתוֹ
וּלְפִי מְעֹט הַשָּׁנִים תַּמְעִיט מִקְנָתוֹ כִּי מִסְפַּר תְּבוּאֹת הוּא
מֹכֵר לָךְ: וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת־עֲמִיתוֹ וְיָרֵאתָ מֵאֱלֹהֶיךָ כִּי
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַעֲשִׂיתֶם אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־מִשְׁפָּטַי תִּשְׁמְרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וִישַׁבְתֶּם עַל־הָאָרֶץ לָבֶטַח:

ראשון ויקרא כה

כִּי־יָמוּךְ אָחִיךָ וּמָכַר
מֵאֲחֻזָּתוֹ וּבָא גֹאֲלוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו וְגָאַל אֶת מִמְכַּר אָחִיו:
וְאִישׁ כִּי לֹא יִהְיֶה־לּוֹ גֹאֵל וְהִשִּׂיגָה יָדוֹ וּמָצָא כְּדֵי גְאֻלָּתוֹ:
וְחִשַּׁב אֶת־שְׁנֵי מִמְכָּרוֹ וְהֵשִׁיב אֶת־הָעֹדֵף לָאִישׁ אֲשֶׁר מָכַר־
לוֹ וְשָׁב לַאֲחֻזָּתוֹ: וְאִם לֹא־מָצְאָה יָדוֹ דֵּי הָשִׁיב לוֹ וְהָיָה
מִמְכָּרוֹ בְּיַד הַקֹּנֶה אֹתוֹ עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וְיָצָא בַּיֹּבֵל וְשָׁב
לַאֲחֻזָּתוֹ:

ראשון ויקרא כה

וְכִי־תָמוּךְ אָחִיךָ וּמָטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהֶחֱזַקְתָּ
בּוֹ גֵּר וְתוֹשָׁב וָחַי עִמָּךְ: אַל־תִּקַּח מֵאִתּוֹ נֶשֶׁךְ וְתַרְבִּית וְיָרֵאתָ
מֵאֱלֹהֶיךָ וְחַי אָחִיךָ עִמָּךְ: אֶת־כַּסְפְּךָ לֹא־תִתֵּן לוֹ בְּנֶשֶׁךְ
וּבְמַרְבִּית לֹא־תִתֵּן אָכְלֶךָ: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לָתֵת לָכֶם אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים:

חמישי ויקרא כה

כִּי־לִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים הֵם עֲבָדַי אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי
אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא־תַעֲשׂוּן לָכֶם
אֱלִילִם וּפֶסֶל וּמַצֵּבָה לֹא־תָקִימוּן לָכֶם וְאֶבֶן מַשְׂכִּית לֹא תִתְּנוּ
בְּאַרְצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת עָלֶיהָ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אֶת־שַׁבְּתֹתַי
תִּשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ אֲנִי יְהוָה:
אִם־בְּחֻקֹּתַי תֵּלֵכוּ וְאֶת־מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם: וְנָתַתִּי
גִשְׁמֵיכֶם בְּעִתָּם וְנָתְנָה הָאָרֶץ יְבוּלָהּ וְעֵץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פִּרְיוֹ:
וְהִשִּׂיג לָכֶם דַּיִשׁ אֶת־בָּצִיר וּבָצִיר יַשִּׂיג אֶת־זָרַע וַאֲכַלְתֶּם
לַחְמְכֶם לָשֹׂבַע וַיְשַׁבְתֶּם לָבֶטַח בְּאַרְצְכֶם: וְנָתַתִּי שָׁלוֹם בָּאָרֶץ
וְשַׁכַבְתֶּם וְאֵין מַחֲרִיד וְהִשְׁבַּתִּי חַיָּה רָעָה מִן־הָאָרֶץ וְחֶרֶב
לֹא־תַעֲבֹר בְּאַרְצְכֶם: וּרְדַפְתֶּם אֶת־אֹיְבֵיכֶם וְנָפְלוּ לְפָנֶיכֶם
לָחָרֶב: וְרָדְפוּ מִכֶּם חֲמִשָּׁה מֵאָה וּמֵאָה מִכֶּם רְבָבָה יִרְדֹּפוּ
וְנָפְלוּ אֹיְבֵיכֶם לְפָנֶיכֶם לָחָרֶב: וּפָנִיתִי אֲלֵיכֶם וְהִפְרֵיתִי אֶתְכֶם
וְהִרְבֵּיתִי אֶתְכֶם וַהֲקִימֹתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם: וַאֲכַלְתֶּם
נוֹשָׁן וְיָשָׁן מִפְּנֵי חָדָשׁ תּוֹצִיאוּ: וְנָתַתִּי מִשְׁכָּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא־
תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם: וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהָיִיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים
וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי לְעָם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִהְיֹת לָהֶם עֲבָדִים וָאֶשְׁבֹּר מֹטֹת עֻלְּכֶם וָאוֹלֵךְ
אֶתְכֶם קוֹמְמִיּוּת:

3. מתנות סעיף א׳ ב׳

שנאמר בעשור לחדש יכול אין שנת
סתקרשת אלא בעשור לחדש כשהוא אומר
וקדשתם את שנת החמשים שנה פלמר
שהיא סתקרשת מ״ח. אמר ר׳ יוחנן
בן ברוקה לא היו עבדים משועבדים
[ולא] נפטרים לבתיהם ולא שדות אחוזות
לבעליהם אלא אוכלים ושותים ושמחים
ועומדותיהם בראשיהם עד שתגיע יובל״ש
תגיע יובל״ש תקעו שופר. חזרו שדות
לבעליהם ועבדים נפטרים לבתיהם:
יח (ב) וקראתם דרור אין דרור אלא
חירות. איר יחזקאל מה חלשון הזה
כמרייר בי דייראי ופטיר בכל מרינה:
יט (ג) יושבי׳ בזמן שיושבית עליה ולא
בזמן שגלו מתוכה. היו עלית אבל
היו מעורבבי׳ שבט יהודה בבנימין ושבט
בנימין ביהודה יכול יהי׳ היובל נוהג ת״ל
ושבתם לכל יושביה נמצאת אומר כיון שגלו
שבט ראובן וגד וחצי שבט מנשה בטלו
תיובלות:

ולא תונו איש את
עמיתו זו אונאת דברים.
יכול זה אונאת ממון. כשהוא אומר אל
תונו איש את אחיו הרי אונאת ממון אמורה.
הא מה אני מקיים ולא תונו איש את
עמיתו הרי אונאת דברים.

6. ויקרא כ״ה (ס) והעברת. לשון (שמות לו) ויעבירו קול במחנה לשון הכרזה: ביום הכפורים. (ת״כ) ממשמע שנאמר ביה״כ מיכי יודע שהוא בעשור לחדש ת״כ למה נאמר בעשור לחדש אלא לומר לך תקיעת עשור להודיע דומה שבת בכל מלאכה ואין תקיעת ר״ה דומה שבת בכל מלאכה אלא בכ״ד בלבד: (י) וקדשתם. (ת״כ) בכיסתה מקדשין אותה בכ״ד ולומרים מקודשת השנה:

ושבתם איש אל אחוזתו. שהשדות מוזרות לבעליהן: ואיש אל משפחתו תשובו. לרכות הגרעון: (ת״כ) מן החמשים שבכם. ואם מן הנכרים שבכם: חמשה מאה ומאה רבבה. אלא מיהו דומה מוסיפין: התורה למדוכין העושין את התורה: ונפלו

ויקרא כ״ה

העושין את. והרביתי אתכם. (ת״כ) נקומה
זקופה: והקימותי את בריתי אתכם. (ת״כ) כרית
חדשה אלא כברית הראשונה שהפרתם אותה אלא ברית
חדשה אלא תופר שנאמר (ירמיה לא) וכרתי את בית ישראל
ואת בית יהודה ברית חדשה לא כברית וגו׳:

8. שיר השירים ז׳ ח׳ אחות לנו קטנה

מקובלים אנו שמרידה רוחנית תהיה בארץ־ישראל ובישראל, בפרק שהתחלת
תחית האומה תתעורר לבא. השלוה הגשמית שתבא להלן מהאומה, אשר ידמו
שכבר באו למטרתם כולה, תקטין את הגשמה, ויבואו ימים אשר תאמר אין בהם
חפץ. השאיפה לאידיאלים נשאים וקדושים תחדל, וממילא ירד הרוח וישקע. עד
אשר יבא סער ויתפך מהפכה. ויראה אז בעליל כי חוסן ישראל הוא בקודש עולמים.
באור ד׳ ובתורתו, בחשק האורה הרוחנית, שהיא הגבורה הגמורה המנצחת את כל
העולמים וכל כחותיהם. הצורך למרידה זו, היא הנטיה לצד החמריות, שמוכרחת
להולד בכללות האומה בצורה תקיפה אקר אשר עברו פרקי שנים רבות, שנאפסו
לגמרי מכלל האומה הצורך והאפשרות להתעסקות המרית. ואת הנטיה
כשתולד תדרך בזעם ותחולל סופות, והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם
כולו ע״י מכאוביהם.

9. ירמיהו יג

אמר יהוה ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו
ומן־יהוה יסור לבו: והיה כערער בערבה ולא יראה
כי־יבוא טוב ושכן חררים במדבר ארץ מלחה ולא
תשב: ברוך הגבר אשר יבטח ביהוה והיה
יהוה מבטחו: והיה כעץ שתול על־מים ועל־יובל ישלח
שרשיו ולא ירא כי־יבא חם והיה עלהו רענן ובשנת בצרת
לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי: עקב הלב מכל ואנש הוא
מי ידענו: אני יהוה חקר לב בחן כליות ולתת לאיש כדרכו
כפרי מעלליו: קרא דגר ולא ילד עשה עשר
ולא במשפט בחצי ימו יעזבנו באחריתו יהיה נבל: כסא
כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו: מקוה ישראל יהוה כל־
עוזביך יבשו סורי בארץ יכתבו כי עזבו מקור מים־חיים את־
יהוה: רפאני יהוה וארפא הושיעני ואושעה כי
תהלתי אתה: ירמיהו לב

ויאמר ירמיהו היה דבר־יהוה אלי
לאמר: הנה חנמאל בן־שלם דודך בא אליך לאמר קנה לך
את־שדי אשר בענתות כי לך משפט הגאלה לקנות: ויבא
אלי חנמאל בן־דודי כדבר יהוה אל־חצר המטרה ויאמר
אלי קנה נא את־שדי אשר־בענתות אשר בארץ בנימין כי
לך משפט הירשה ולך הגאלה קנה־לך ואדע כי דבר־יהוה
הוא: כה אמר יהוה צבאות אלהי
ישראל לקוח את־הספרים האלה את ספר המקנה הזה ואת
החתום ואת ספר הגלוי הזה ונתתם בכלי־חרש למען
יעמדו ימים רבים: כי כה אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל עוד יקנו בתים ושדות וכרמים בארץ
הזאת: ואתפלל אל־יהוה אחרי תתי את־
ספר המקנה אל־ברוך בן־נריה לאמר: אהה אדני יהוה
הנה אתה עשית את־השמים ואת־הארץ בכחך הגדול
ובזרועך הנטויה לא־יפלא ממך כל־דבר: עשה חסד
לאלפים ומשלם עון אבות אל־חיק בניהם אחריהם האל
הגדול הגבור יהוה צבאות שמו: גדל העצה ורב העליליה
אשר־עיניך פקחות על־כל־דרכי בני אדם לתת לאיש
כדרכיו וכפרי מעלליו: אשר שמת אתות ומפתים בארץ
מצרים עד־היום הזה ובישראל ובאדם ותעשה־לך שם כיום
הזה: ותצא את־עמך את־ישראל מארץ מצרים באתות
ובמופתים וביד חזקה ובאזרוע נטויה وبמורא גדול: ותתן
להם את־הארץ הזאת אשר־נשבעת לאבותם לתת להם
ארץ זבת חלב ודבש: ויבאו וירשו אתה ולא־שמעו בקולך
ובתורתך לא־הלכו את כל־אשר צויתה להם לעשות לא
עשו ותקרא אתם את כל־הרעה הזאת: הנה הסללות באו
העיר ללכדה והעיר נתנה ביד הכשדים הנלחמים עליה
מפני החרב והרעב והדבר ואשר דברת היה והנך ראה:
ואתה אמרת אלי אדני יהוה קנה־לך השדה בכסף והעד
עדים והעיר נתנה ביד הכשדים: ויהי דבר־
יהוה אל־ירמיהו לאמר: הנה אני יהוה אלהי כל־בשר
המנני יפלא כל־דבר:

ראשון ירמיהו ל

: הנני מקבצם מכל־הארצות
אשר הדחתים שם באפי ובחמתי ובקצף גדול והשבתים אל־
המקום הזה והשכתים לבטח: והיו לי לעם ואני אהיה להם
לאלהים: ונתתי להם לב אחד ודרך אחד ליראה אותי כל־
הימים לטוב להם ולבניהם אחריהם: וכרתי להם ברית עולם
אשר לא־אשוב מאחריהם להיטיב אותם ואת־יראתי
אתן בלבבם לבלתי סור מעלי: וששתי עליהם להטיב
אותם ונטעתים בארץ הזאת באמת בכל־לבי ובכל־
נפשי:

5. תהלים פ״ט

אמר רבי יהושע
בן לוי למה נקרא שמן אנשי כנסת הגדולה שהחזירו עטרה לישנה ארא
משה אמר °האל הגדול הגבור והנורא ארא ירמיה ואמר נכרים *) מקרקין״ יי
בהיכלו איה נוראותיו לא אמר נורא ארא דניאל אמר נכרים משתעבדים
בבניו איה גבורותיו לא אמר גבור ארא אינהו ואמרו אדרבה זו היא
(ו) גבורת גבורתו שכובש את נ) *יצרו שנותן ארך אפים לרשעים ואלו הן
נוראותיו שאלמלא מראו של הקב״ה היאך אומה ארת יכולה לתתקיים
בין האומות ורבנן היכי עבדי הכי ועקרי חקנתא דתקין משה אמר רבי
אלעזר מתוך שיודעין בהקב״ה שאמתי הוא לפיכך לא כיזבו בו:

7. תהלים ל״ד

כי ימוך אחיך וגו׳. פרשה זו תרמז ענין
גדול והערה ליושבי תבל, כי ימוך על
דרך אומרו (קהלת י״ז) בעצלתים ימוך המקרה,
ואמרו ז״ל (תענית ד׳) עשיתם לאותו שנאמר בו
(תהלים ק״ד) המקרה כפים עליותיו מוך, כי
כשהתחתונים משין מדרך הטוב מסתלקים
כשפעות ומתמסכן עמוד הקדשה, כי העקר
תלוי בהתחתונים, ואמר ומכר מאחזתו ירצה
על המשכן המעודת אשר הוא אחזתו יתי,
שבו השרה שכינתו ובעונותינו נמכר הבית ביד
האמות, וכמאמרם ז״ל (מדרש תהלים ע״ט)
בפרוש פסוק מזמור לאסף באו גוים וגו׳,
והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר
יהיה קרוב לה׳ על דרך אומרו (לעיל י״ב) בקרבי
אקדש הוא יגאל ממכר אחיו, כי האדון ב״ה
יקרא לצדיקים את כבוד הכתיב (תהלים קכ״ב)
למען אחי ורעי, והגאלה תהיה בהעיר לבות
בני אדם ויאמר להם הטוב לכם כי תשבו חוץ
גולים מעל שלחן אביכם ומה יעבר לכם החיים
בעולם זולת החברה העליונה אשר היתם
סמוכים סביב לשלחן אביכם הוא אלהי עולם
ב״ה לעד

ראשון ירמיהו ל״ב

ויבאו אלי ראו את־
מלכות בית־יהוה אל־
לשכת בני־חנן איש־
אלהים אשר־מעל
לשכת השרים אשר
מעל לשכת מעשיה
בן־שלם שמר הסף:
ואל־לשכת בני־
הימלכים אשר־
בחצר בית־יהוה
אל־לשכת מעשיה
בן־שלם שמר הסף
אשר־מעל לשכת
הנגיד: ויאמר
אלי בן־אדם הנה
אנשים אשר־אלה
חשבים און ויעצו
עצה רעה בעיר
הזאת: האמרים
לא־קרוב בנו בתים
הוא הסיר הבשר
ואנחנו הבשר:
לכן הנבא עליהם
הנבא בן־אדם:
ויפל בי רוח יהוה
ואמר אלי אמר
כה אמר יהוה
כן אמרתם בית
ישראל ומעלתיכם
אני ידעתי: הרבתם
חלליכם בעיר הזאת
מלאתם חוצותיה
חלל: לכן כה אמר
אדני יהוה חלליכם
אשר־שמתם בתוכה
הם הבשר וזאת
אעלה אתכם מתוכה:
חרב יראתם אביא
עליכם נאם אדני
יהוה: והוצאתי
אתכם מתוכה
ונתתי אתכם ביד
זרים ועשיתי בכם
שפטים: בחרב
תפלו על־גבול
אדע כי־אני יהוה
אם־בחקתי תלכו
ומשפטי לא־עשיתם
וכמשפטי הגוים
אשר סביבותיכם
עשיתם: ויהי
כהנבאי ופלטיה
בן־בנייה מת
ואפל על־פני
ואזעק בקול גדול
ואמר אהה אדני
יהוה כלה אתה
עשה את־שארית
ישראל: ויהי
דבר־יהוה אלי
לאמר: בן־אדם
אחיך אחיך אנשי
גאלתך וכל־בית
ישראל כלה אשר
אמרו אל־יושבי
ירושלים רחקו
מעל יהוה לנו
נתנה הארץ
מורשה: לכן
אמר אדני יהוה
יען הרבות אתם
מן־הגוים אשר
סביבותיכם לא
הלכתם בחקתי
ומשפטי לא
עשיתם וכמשפטי
הגוים אשר
סביבותיכם
לא עשיתם:
לכן כה אמר
אדני יהוה הנני
גם־אני ונשפטתי
בתוכך לעיני
הגוים: ועשיתי
בך אשר לא
עשיתי וכאשר
לא־אעשה כמוהו
עוד אשר תעבות
כל־תועבותיך:
לכן היית לזנות
לעיני כל־עוברי
אשר־תהיה לי
לבעל ותזני
את־תאותיך
עם כל־עוברי
אשר־לו היה
אברתם: ואת
לקחת מבגדיך
ותעשי לך במות
רקמות ותזני
עליהם לא־בא
וכמוהו לא יהיה
עוד: בני בנותי
אשר ילדת לי
ותזבחי אותם
להם לאכלה
המזנותך
מעט: ואת
שחטת בני
ותתנם בהעביר
אותם להם
ובכל־תועבותיך
ומזנותיך לא
זכרת את־ימי
נעוריך אשר
היית ערומה
ועריה ותהי
מתבוססת בדמיך
והיה אחרי כל־
רעתך אוי אוי
אמר אדני יהוה
גם בנית לך
גב ותעשי לך
רם בכל־רחוב
בנית גבך
בכל־ראש־דרך
ולא־היית כזונה
בשאתך אתנן
מנאפת תחת
אישך: הזונה
תקחו אל־אישך
יתנו אתנן לכל
זונים אתה
נתת אתנתיך
לכל־אהביך
ותשחד אותם
מסביב אליך
לזנות: ותהי
בך מזנותיך
לא כמנהג
אשר־אתך
לזנות ובתת
אתנן ואתנן
לא־נתן לך
ותהי לך
לא־כן: יען
אשר־הפיחת
כסף שפכת
ערותך
בזנותיך
על־מאהביך
ועל כל־גלולי
תועבותיך
ובדם בניך
אשר־נתת
להם: לכן
הנני מקבץ
את כל־מאהביך
אשר־ערבת
עליהם ואת
כל־אשר אהבת
על כל־אשר
שנאת וקבצתי
אותם עליך
מסביב וגלתי
ערותך אליהם
וראו את כל
ערותך: ושפטתיך
משפטי נאפות
ושפכת דם
ונתתי אותך
דם חמה וקנאה:
ונתתי אותך
ביד מאהביך
והרסו גבך
ופרצו תלך
ופשטו בגדיך
ולקחו כלי
תפארתך
והנחוך ערם
ועריה: ועלו
עליך קהל
ורגמו אותך
אבן ודקרו
אותך בחרבותם:
ושרפו בתיך
באש ועשו
בך שפטים
לעיני נשים
רבות והשבתיך
מזנות ואתן
לא תתני
אתנן עוד:
והנחתי חמתי
בך וסרה
קנאתי ממך
ושקטתי ולא
אכעס עוד:
יען אשר לא
זכרת את־ימי
נעוריך ותרגזי
אותי בכל־אלה
הנה גם־אני
דרכך נתתי
בראשך נאם
אדני יהוה
ולא עשית
הזמה על כל־
תועבותיך:
הנה כל־
המשלים
עליך ישא
משל לאמר
כאמו בתה:
בת אמך
אשר מאסה
בבעלה ובניה
מאסה ואחות
אחותך אשר
מאסו בבעליהן
ובניהן אמכן
חתית ואחותך
הגדולה מן־
אחותך הקטנה
אשר־ישבה
מימינך סדם
ובנותיה:
הלא־זאת היה
עון אחותך
סדם גאון
שבעת־לחם
ושלוה היתה
לה ולבנותיה
ויד עני ואביון
לא החזיקה:
ותגבהנה
ותעשנה תועבה
לפני ואעבירם
כאשר ראיתי:
וסדם לא חטאה
חצי חטאתיך
הרבית תועבותיך
מהם ותצדקנה
אחותיך מן־
חטאתיך אשר
עשית: גם־אתי
שאי כלמתך
אשר פללת
לאחותיך
בחטאתיך
אשר־הרעת
מהם הנה
הצדקנה
אחותיך
ובשת פניך
אשר־הצדקת
אחותיך:
ושבתי שבותם
שבות סדם
ובנותיה
ושבות שמרון
ובנותיה
ושבות שבותיך
בתוכם:
אחותך סדם
לא־תהיה
לשמועה
בפיך ביום
גאון:
בטרם תגלה
רעתך
כעת חרפת
בנות ארם
וכל־סביבתיה
בנות פלשת
הסביבות
אותך
בזים:
את־זמתך
ואת־תועבתיך
אתה נשאת
נאם יהוה:
כי־כה אמר
אדני יהוה
ועשיתי אתך
כאשר עשית
אשר בזית
שבועה לפר
ונכרתי לך
ברית עולם:
וזכרת את־
דרכיך והכלמת
בקחתך אחותיך
הגדלות
מאתך
לבנות
ונתתי
אותן לך
לבנות
ואני
הקמתי
את־בריתי
אתך
והיית
ידעת
כי אני
יהוה
למען
תזכרי
ותבשי
ולא־
תפתח
פה
מפני
כלמתך
בהכפרי
לך
את כל
אשר
עשית
נאם
אדני
יהוה:
ויהי
דבר־
יהוה
אלי
לאמר:
בן־אדם
חידה
חוד
ומשל
משל
אל־
בית
ישראל
ואמרת
אל־
אמר
אדני
יהוה
הנשר
הגדול
גדול
הכנפים
ארך
אברות
מלא
הנוצה
אשר
לו
אשר
יפי
הנוצה
הגיע
אל־
הלבנון
ויקח
את־
צמרת
הארז:
ראש
יונקותיו
קטף
ויבאהו
ארצה
כנען
בעיר
רכלים
שתה:
ויקח
מזרע
הארץ
ויטעהו
כשדה
הערבה
לקח
לרב
מים
ויצמח
ויהי
לגפן
שחת
ותעש
ענפים
ותצמח
ותהי
לגפן
גפן
שפלה
לעמת
נשריו
ותשלח
שרשיה
אליו
ותהי
לגפן
ותעש
פארות
ותצמח
אמר
אדני
יהוה
הגפן
הנטעה
היצלח
הלא
יבש
יבש
כל־
עלה
צמיחה
ותהי
לגפן
אמר
אדני
יהוה
הנה
בחמתי
ובחרון
אף
אתנה
אותה
ונתתי
אותה
אל־
ים
ונתתי
אותה
אל־
ים
ונתתי
אותה
אל־
ים